Ἔτος Ε — Ἀριθμὸς 362 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Ἐν Ἀθήναις 13 Ἀπριλίου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ *Ἰουλίου Δωτέν*: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Ρ, (συνέχ.).— *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*, (συνέχ.) *Οὐίλκη Κόλλινς*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. *Ν. Σπανδονῆ*, (συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ι'

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου ταχὺ βλέμμα. Καὶ αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι ἡ γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς ἐκείνη φυσιογνωμία καὶ τὸ διακεκριμένον ἐκεῖνο ὕφος ἥκιστα συνεβιβάζετο μὲ τὴν ἰδέαν ἐγκλήματος τόσῳ μυσαροῦ. Τὰ γεγονότα ὅμως ἦσαν σαφῆ.

Προσεκάλεσε τὸν Λαυρέντιον νὰ καθίσῃ, δεικνύων αὐτῷ ἕδραν πρὸ τοῦ γραφείου του, εἶδος μονίμου βάθρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρήλαυνον ἀλληλοδιαδόχως μηνυταί, κατηγορούμενοι καὶ μάρτυρες. Ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσεν.

Τὸ φῶς τοῦ ἀπέναντι παραθύρου ἐφώτιζε τὴν μορφὴν τοῦ Λαυρεντίου, ὥστε ὁ δικαστὴς τὸν ἐθεώρει καταλλήλως. Δεξιόθεν ὁ γραφεύς, σιωπηλῶς κεκλιμμένος ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, ἦν ἕτοιμος νὰ γράψῃ.

— Πρὸ μικροῦ μοὶ ἀνεκοίνωσαν, ἤρξατο ὁ κύριος Θουριὲ μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ αὐστηρᾶς συγχρόνως, τὸ ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ σας ὑπῆρξε τὸ θῦμα. Εὑρέθητε εἰς τὰς πρώτας ἐξετάσεις· ἡ συγκίνησίς σας ὑπῆρξε φοβερά. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ καταβάλετε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ὑπερνικήσετε αὐτὴν καὶ παράσχητε εἰς τὴν δικαιοσύνην τὰς ἐνδείξεις τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην. Θὰ ἐπιθυμῆτε βεβαίως, ὡς καὶ ἡμεῖς, νὰ τιμωρηθῇ ὁ δολοφόνος;

Εἶτα μετὰ στιγμαίαν σιγὴν ὁ ἀνακριτὴς ἐπανέλαβε:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Πέτρος Λαυρέντιος Δαλισιέ.

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

— Εἴκοσι πέντε.

— Ποῦ ἐγεννήθητε.

— Εἰς Γρενόβλην.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Προλύτης τὰ νομικά.

— Πολὺ καλά. Πατέρα δὲν ἔχετε· τί ἐπάγγελμα ἔκαμνε;

— Ἀλλά, κύριε.....

— Τί;

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.....

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, δὲν δύνασθε νὰ ἐλέγξητε τὰς ἐρωτήσεις μου, ἀρκεσθῆτε ν' ἀπαντήσετε. Ἄλλως τε, δὲν σᾶς ἠρώτησα μέχρι τοῦδε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε ἀναγκαίως πρόλογος πάσης ἀνακρίσεως, καὶ διὰ νὰ δώσω πέρας εἰς τὰς ἐκπλήξεις σας, ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι περιμένω, περὶ παντὸς ὅτι ἀφορᾷ τὴν οἰκογένειάν σας καὶ ὑμᾶς, τὰς λεπτομερεστέρας πληροφορίας, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε δὲ ἂν μὲ πληροφορήσετε ἀκριβῶς. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησίν μου. Τί ἐπάγγελμα ἔκαμνεν ὁ πατήρ σας;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σχεδὸν ἔκπληκτος, ὁμολογῶ ὅτι ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω.

— Παράδοξον!

— Καθόλου, ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ὅ,τι δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω εἶνε ὅτι ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἓν δημόσιον κατάστημα, ὅτι εἶχε χρέη καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις τῶν δανειστῶν του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γρενόβλην διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ κατόπιν διὰ τὴν Νεάπολιν καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε μετά τινα καιρόν. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω. Τότε ἤμην μόλις δύο ἐτῶν. Ἔκτοτε ὁσάκις ἠρώτων τὴν μητέρα μου περὶ τούτου, ἐλυπεῖτο πολὺ καὶ ἀπέφευγε νὰ μοὶ ἀποκριθῇ.

— Ἡ κυρία Δαλισιέ, ἐξηκολούθησε νὰ κατοικῇ εἰς Γρενόβλην ἐπὶ πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της;

— Ὄχι, κύριε, μόλις ὀλίγους μῆνας ἔμεινεν ἐκεῖ, διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις της καὶ νὰ συναθροίσῃ ὅ,τι ὑπελείπετο ἐκ τῆς προικός της, δηλαδὴ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων περίπου. Ἔπειτα ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους καὶ ἐδῶ ἐμείναμεν διαρκῶς. Μίαν μόνην φοράν, πρὸ ἐννέα ἐτῶν, ἐπέστρεψεν εἰς Δοφίνκυ διὰ νὰ λάβῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός της.

— Ἡ κληρονομία ἐκείνη ἦτο μεγάλη;

— Ἑβδομήκοντα ἕως ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔσωσαν ἀπὸ δεινὴν στενοχωρίαν. Ἔκτοτε ἡ μήτηρ μου δὲν ἐστερεῖτο, ἀλλὰ μάλιστα κατώρθωσε νὰ ἔχῃ καὶ μερικὰς οἰκονομίας.

— Ἦτο πρόθυμος διὰ πᾶσαν θυσίαν πρὸς χάριν σας, τίποτε δὲν ἠμέλησεν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς σας, ἐτελειώσατε τὰς σπουδάς σας εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων Λυκείων τῶν Παρισίων, ὑστερότερον ἠκολουθήσατε τὰ νομικὰ καὶ ἡ μήτηρ σας ἦτο εὐτυχής, ὑπερήφανος διὰ τὰς ἐπιτυχίας σας.

— Ὦ! ναί, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δυστυχής μου μήτηρ! ἤμην τὸ πᾶν δι' αὐτήν, ὠνειρεύετο δι' ἐμὲ λαμπρὸν μέλλον.

— Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως δήποτε, ἡ ἀγάπη της καὶ αἱ φροντίδες της ἠμείβοντο, ἀλλ' αἴφνης μετεβάλλετε διαγωγήν· ποῦ ἀποδίδετε τὴν μεταβολὴν αὐτήν; Εἶνε ἀληθῆ ταῦτα;

Ὁ Λαυρέντιος κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀ! εἶχα ἄδικον, εἶμαι πολὺ ἔνοχος, ἐψιθύρισεν.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριὲ τὴν ἀμηχανίαν σας, τὴν μετάνοιάν σας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐκατοικεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός σας, αἴφνης ἀναχωρεῖτε ἐξ αὐτῆς καὶ ἐνοικιάζετε ἄλλην οἰκίαν, διατί;

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ στενοχωρίας, ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἡ ὁποία τόσον σᾶς ἐκπλήσσει, δὲν ἔχει τι τὸ παράδοξον. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχον ὑποστῇ τὰς τελευταίας μου ἐξετάσεις καὶ ἐσκόπουν νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου· μοὶ ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον

νὰ γράψω τὴν διατριβήν μου καὶ νὰ ἐξασκήσω εἶτα τὸ ἐπάγγελμά μου, ἐξακολουθῶν νὰ μένω εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Ἡ μήτηρ μου, μετά τινος δυσκολίας, τὸ ἠννόησεν ἐπὶ τέλους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐνοικίασα ἰδιαιτέραν οἰκίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν.

— Ἐνεγράφητε τότε ὡς δικηγόρος ;

— Μάλιστα, κύριε. Ὁ κύριος Γλαβόν, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γρενόβλην, διὰ νὰ κατοικήσῃ διαρκῶς εἰς Παρισίους, εἰς πολλὰς δὲ περιστάσεις ἦτο ὁ δικηγόρος τῆς μητρός μου, συγκατένευσε νὰ μὲ παραλάβῃ ὡς γραμματέα του, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κύριος Γλαβὸν κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίας Ἄννης....

— Δὲν ἠδύνασθε καθ' ἑκάστην νὰ διατρέχετε αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον, ἀλλά....

— Ἀρκεῖ, διέκοψεν αὐστηρῶς ὁ κύριος Θουριέ, δὲν πιστεύετε βεβαίως ὅτι δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὡς σοβαρὰς τὰς προφάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κυρία Δαλισιὲ ἠναγκάζετο νὰ σιωπᾷ· ὄχι, ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς οἰκίας τῆς μητρός σας, δὲν εἴχετε ὑπ' ὄψει σας, οὔτε θέσιν νὰ δημιουργήσετε οὔτε τὴν ὁδὸν νὰ συντομεύσετε, δὲν εἴχατε παρὰ ἕνα μόνον σκοπόν: ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς ἐπιβλέψεως τῆς μητρός σας, ἡ ὁποία σᾶς ἐστενοχώρει καὶ ν' ἀποκτήσετε τὴν ἐλευθερίαν σας· δὲν εἶνε ἀληθὲς τοῦτο ;

—Ἴσως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τεθορυβημένος, εἶχον ἀκουσίως τὴν ὑστεροβουλίαν αὐτήν.

— Ὦ ! ὑστεροβουλίαν.... ἀκουσίως, ὄχι ! Τουναντίον μάλιστα, ἦτο ἀρκετὰ σαφὴς καὶ ἐντελῶς ἐσχηματισμένη. Εἴχατε ἐρωμένην, τὴν ὁποίαν ἠθέλατε νὰ δέχεσθε ἐλευθέρως εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἰδοὺ ὅλη ἡ ὑπόθεσις.

Ὁ Λαυρέντιος, κατάπληκτος προσεπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Ποία ἦτο ἡ ἐρωμένη σας; ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος ἐβράδυνε ν' ἀποκριθῇ,

— Ἠκούσατε τί σᾶς ἠρώτησα ; ἀνέκραξε.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγείρων τὴν κεφαλήν, καὶ δὲν ἐλησμόνησα τὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μοὶ ἐκάματε. Ἐν τούτοις ἡ ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπευθύνατε εἶνε, τολμῶ νὰ σᾶς παρατηρήσω, ἀδιακρισία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν νομίζω ἀναγκαῖον ν' ἀπαντήσω.

— Ἀ ! πρέπει νὰ ἐννοήσετε, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ὕβριν, ὅτι δὲν παραδέχομαι οὔτε τὰς διακρίσεις, οὔτε τὰς παρασιωπήσεις σας, αἱ ὁποῖαι δι' ἐμὲ δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν,προερχόμεναι μάλιστα ἐξ ὑμῶν, ὁ ὁποῖος ἐπαίξατε εἰς τὸ δρᾶμα αὐτὸ πολὺ ἄσχημον πρόσωπον.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἀφ' ὅ,τι λέγετε, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Νομίζει τις ὅτι διατελῶ ὑπὸ ἀνάκρισιν.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ εὐκρινῶς, ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, εἶπε δι' ἠπιωτέρου ὕφους, ἄλλως τε ἐννοῶ ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ σιωπήσετε ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἔστω, ἐγὼ ἠθέλησα ἁπλῶς νὰ δοκιμάσω τὴν εἰλικρίνειάν σας.

Καὶ ἐπειδὴ ἦν βέβαιος ἤδη περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν παρατηρήσεων τοῦ Μούλ, αἵτινες διεβιβάσθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου,

— Ἡ ἐρωμένη σας, προσέθηκεν,ὀνομάζεται Πουλχερία· εἶνε ἡ θαλαμηπόλος τοῦ μικρεμπόρου Πελωδά.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ κύριος Θουριέ, χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ἐξηκολούθησε :

— Ἐνεκατέστητε εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν. Τί ἐκάματε ; Ἐξακολουθήσατε νὰ πηγαίνετε τακτικῶς εἰς τὸν δικηγόρον Γλαβόν ;

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ συστολῆς, ἐπὶ τρεῖς μῆνας τακτικώτατα.

— Καὶ διατί ἐπηγαίνατε ; ποῖος σᾶς ἠνάγκασε.... ἡ ἐρωμένη σας ;

— Ὦ ! ὄχι ! ἐξ ἐναντίας, ἡ δυστυχὴς πολλάκις μὲ ἐπέπληξεν· ἐνόμιζεν ὅτι δὲν τὴν ἠγάπων πλέον καὶ ὅτι τὴν ἐγκατέλειπον.

— Ἀ ! καὶ τότε ;

—Δὲνμὲ ἠνάγκαζε κανεὶς καὶ μόνον τὸν ἑαυτόν μου αἰτιῶμαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φωνῆς πενθίμου. Ἰδοὺ τί συνέβη. Μεταξὺ τῶν πελατῶν τοῦ κυρίου Γλαβὸν εὑρίσκετο καὶ εἷς πλούσιος κερδοσκόπος, ὁ κύριος Σουσά. Πολλάκις τὸν εἶδον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Γλαβόν. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤμην μόνος, ἦλθε, συνωμίλησεν ἐπί τινα λεπτὰ μαζύμου καὶ ὅταν ἦτο ἕτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ προσεκάλεσεν εἰς ἑσπερίδα, τὴν ὁποίαν ἔδιδε μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἐδέχθην καὶ μετέβην εἰς τὴν ἑσπερίδα.... Αὐτὸ μὲ κατέστρεψε. Ὅταν εἶδον τὰς καταφώτους αἰθούσας του, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶδον,ἐθαμβώθην καὶ συγχρόνως ἀπεγοητεύθην. Τί ἤμην ἐνώπιον τοῦ λαμπροῦ καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου κόσμου ; Πτωχός, γελοῖος καὶ βλακωδῶς ἔκπληκτος. Προσεπάθησα νὰ ἀναλάβω τὸ θάρρος μου, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον. Τὰ παλαιοῦ συρμοῦ φορέματά μου, τὸ ἀδέξιον τῶν τρόπων μου, τὸ ἀσυνάρτητον τῶν λόγων μου, ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως, προεκάλουν τὸ μειδίαμα. Παρατηρήσας τοῦτο,ἀπεχώρησα εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἤμην ὠργισμένος ἐναντίον ὅλων καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου....

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κλητήρ τις εἰσῆλθε καὶ ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ μέγιστον φύλλον χάρτου δεδιπλωμένου εἰς δύο, ἐφ' οὗ ὁ Θουριὲ ἔρριψε βλέμμα, καὶ εἶτα ἀπέθηκεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ γραφείου του.

— Καλά, εἶπε πρὸς τὸν κλητῆρα, ὅστις ἐξῆλθεν.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Λαυρέντιον :

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν.

ΙΑ'

— Παρῆλθον ὀκτὼ ἡμέραι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ἐλησμόνουν ἴσως τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὅτε ἔλαβον νέαν πρόσκλησιν παρὰ τοῦ κυρίου Σουσά. Ἠσθάνθην ἀναγεννωμένην τὴν ἀνάμνησιν τῆς ταπεινώσεώς μου. Μοὶ προσεφέρετο ἀντεκδίκησις. Διατί νὰ τὴν ἀπωλέσω ; Τί μοὶ ἔλειπεν ἵνα μιμηθῶ τοὺς νέους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατεσύντριψαν ἐκ περιφρονήσεως ; Μήπως δὲν ἤμην ἄξιος αὐτῶν ;.....

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Δὲν μοὶ τὰ λέγετε ὅλα, εἶπε διακόπτων αὐτόν.

— Πῶς.

— Ὄχι ! Ὑπάρχει κάτι τι, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ διαγωγή σας θὰ ἦτο ἀνεξήγητος. Νέος, ἀνατεθραμμένος ὡς ὑμεῖς, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ ἑσπερίδα ὡς ἐκείνην, προσβεβλημένος, ὠργισμένος, τὸ ἐννοῶ κάλλιστα· ὅταν ὅμως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του,σκέπτεται μόνον καὶ προσπαθεῖ νὰ περιφρονήσῃ καὶ αὐτός, τὴν δὲ ἑπομένην λησμονεῖ . Εἰς ὑμᾶς ὅμως συνέβη τὸ ἐναντίον, ὑπόκωφος δηλαδὴ καὶ ἐπίμονος ὀργή, σκληρὰ ἐπιθυμία ἀντεκδικήσεως... Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπάρχει κάτι τι ἄλλο.

— Ἀλλά... τί θέλετε νὰ ὑπάρχῃ.

— Θεέ μου ! εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ἡ αἰωνία καὶ ἀναπόφευκτος ἀφορμή : ἡ γυνή.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν.

Ὁ δικαστὴς παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ βέβαιος ὅτι ἐμάντευσεν, ἐξηκολούθησε :

— Καὶ πρῶτον, εἰς τὴν ἑσπερίδα ἐκείνην δὲν σᾶς ὑπεδέχθησαν περιφρονητικῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶσθε γνωστός, παρήλθατε ἀπαρατήρητος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου,περιπλανώμενος μόνος μεταξὺ τῶν ὁμίλων. Αἴφνης—δὲν ἀπατῶμαι—μία νεᾶνις,ἐξέχουσα κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸν στολισμόν, σᾶς θαμβόνει· τὴν παρατηρεῖτε ἀπὸ μακράν, καὶ ἔπειτα προχωρεῖτε, ἀναμιγνύεσθε εἰς τὸν κύκλον τῶν κολάκων της καὶ τέλος ἀποτολμᾶτε νὰ τῇ ἀπευθύνετε ἓν βλέμμα, ἕνα λόγον. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτυγχάνετε παρὰ περιφρονητικὸν βλέμμα ἢ εἰρωνικὸν μειδίαμα. Εἶνε ἀληθές ;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος μὲ φωνὴν μελαγχολικήν.

— Ποία ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη ; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία Σουσά.

— Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἑκατομμυριούχου, ὁ ὁποῖος ἁπλῶς σᾶς προσεκάλεσε... Καὶ ἠλπίσατε ὅτι συνεμερίζετο τὸν ἔρωτά σας καὶ ὅτι ὁ πατήρ της θὰ συγκατένευε νὰ τὴν νυμφευθῆτε ;

— Ὁμολογουμένως, αὐτὸ ἦτο παραφροσύνη, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀλλὰ δὲν

ἐσκέφθην· ἀφέθην εἰς τὸ πάθος, εἰς τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐξετάσω ποῦ θὰ κατέληγε. Δὲν ἤθελον νὰ μείνω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ταπεινώσεως, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποστῆ. Ἤρχισα νὰ λαμβάνω τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους τῶν νέων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ εἶχον καταβάλλει καὶ τοὺς ὁποίους ἐφθόνουν... Συνεδέθην μετ' αὐτῶν καὶ ἔζησα ὡς αὐτοί· ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Σουσὰ ἦτο ἀνοικτὴ δι' ἐμὲ καὶ ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἐφάνη κολακευθεῖσα διὰ τὴν μεταβολήν μου.

— Ἁπλῆ γυναικεῖα φιλαρέσκεια, παρετήρησεν ὁ κύριος Θουριέ.

—Ἴσως... εἶπε στενάζων ὁ Λαυρέντιος.

— Εἰς ὅλα αὐτά, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτής, ὑπάρχει περισσοτέρα παραφορὰ ἐγωϊσμοῦ ἢ ἀληθοῦς πάθους· ὁπωσδήποτε, ἐρρίφθητε εἰς ἄσωτον βίον, δαπανῶντες καὶ συνομολογοῦντες δάνεια. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε περὶ σπουδῶν, οὔτε περὶ ἐργασίας γίνεται πλέον λόγος... Καλά, εἰπέτε μοι τὴν ἀλήθειαν. Τί ἐκαμάτε κατὰ τὰ δύο καὶ ἡμισυ ἐκεῖνα ἔτη;

— Εἶνε εὐκολώτατον νὰ τὸ ὑποθέσετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Δὲν ἔκαμνα, κατὰ πρῶτον καμμίαν ἐργασίαν. Δὲν μετέβαινα εἰς τοῦ κυρίου Γλαβόν, ὁ ὁποῖος κατελυπήθη ἐννοήσας ποίαν ὀλεθρίαν ὁδὸν ἠκολούθουν. Ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ἡ ἡλικία, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ἀξία του, μοὶ ἔκαμε παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις· ἀλλ' ὅλα ἦσαν ἀνωφελῆ καὶ ἐπέμεινα· τότε ἔπραξεν ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὁ καθεὶς ἂν εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του: εἰδοποίησε τὴν μητέρα μου.

— Καὶ ἐμείνατε ἐπίσης ἀναίσθητος εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς μητρός σας ὡς καὶ εἰς ἐκείνας τοῦ κυρίου Γλαβόν;

— Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ πράξω ἄλλως.

— Διατί;

— Εἶχον χρέη, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὁμολογήσω εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τὰ ὁποῖα πιθανῶς δὲν θὰ ἐπλήρωνα.

— Ἀλλὰ τότε, ποῦ ἐβασίζεσθε διὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ αὐτά;

— Εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Ἐπερίμενα νὰ φανῇ εὐνοϊκὴ ἡ τύχη· ἀλλ' ἡ ἀτυχία μὲ κατεδίωκεν ἀδιακόπως καὶ ἐπεβάρυνε περισσότερον τὴν θέσιν μου.

— Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταφεύγετε εἰς τὴν μητέρα σας.

— Ὅσῳ ἠδυνάμην σπανιώτερον. Πάντοτε ἠκολούθουν λυπηραὶ σκηναί, τὰς ὁποίας καταλαμβάνετε, καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχω πλέον ἄλλο μέσον...

— Εἰς τοιαύτην θέσιν εἴχετε φθάσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτε τῆς ἐζητήσατε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Ναί, εὑρισκόμην εἰς ἀπελπισίαν.

— Πόσα ὠφείλετε;

— Τὸ εἶπον εἰς τὸν ὑπαστυνόμον. Εἴκοσι ἕως τριάντα χιλιάδας φράγκων.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ ἀπαντήσετε ἀκριβῶς καὶ νὰ εἰσέλθετε μάλιστα καὶ εἰς λεπτομερείας τινάς.

Ὁ Λαυρέντιος ἐδίστασεν. Ὄχι διότι προσεβλήθη ἐκ τῶν ἐξετάσεων τούτων, αἵτινες ἀφεώρουν καὶ τὰ ἐλάχιστα τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου, τοῦθ' ὅπερ εἶχε λάβει ἤδη ὑπ' ὄψει, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ διέβλεπε λεπτολόγον μόνον ζῆλον ὅπως συλλέξῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, δυναμένας νὰ ὑποβοηθήσωσι τὰς ἐνεργείας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Λαυρέντιος, ὡς οἱ ὅμοιοί του ἄσωτοι, δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τὴν θέσιν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐρώτησις, ἥτις τῷ ἀπηυθύνθη, τὸν ἐστενοχώρει. Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ πρόχειρον ἰσολογισμόν, ἀντιπροσωπεύοντα τὰ ἑξῆς χρέη: 12,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἰς διαφόρους προμηθευτάς.—3,000 φράγκων, ἅτινα ἐδανείσθη ὑπὸ τῶν φίλων του.—5,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἴς τινα κύριον Σεγρίς, τοκογλύφον.—8,000 φράγκων εἰς δύο γραμμάτια ὀφειλόμενα εἰς ἕτερον τοκογλύφον ὀνόματι Σαμουὴλ Ριχὰρ καὶ 4,000 φράγκων ὀφειλόμενα εἰς τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

— Τὸ ὅλον τριάκοντα δύο χιλιάδας, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ὅστις ἐκράτει σημείωσιν τῶν ἀριθμῶν τούτων.

— Προσθέσατε εἰς ταῦτα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καὶ δύο χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθην χθὲς τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ Ριχάρ.

— Ἐκάμετε δάνειον χθὲς τὸ πρωί; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς ῥίπτων ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου.

— Καταλαμβάνω ὅτι αὐτὸ σᾶς φαίνεται παράδοξον, διότι ἡ πίστις μου ἦτο ἐξηντλημένη, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐξεπλάγην διὰ τὴν καλὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ Σαμουήλ.

— Καλά, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ. Θὰ ἐπανέλθωμεν μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐν τούτοις, ποῖα χρέη ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀπαιτητά;

— Ὅλα.

— Ἀλλὰ... ποῖα τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα, ἐκεῖνα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα σᾶς ἠνάγκασαν νὰ προβῆτε εἰς ἓν ἀπὸ τὰ διαβήματα ἐκεῖνα ἐναντίον τῆς μητρός σας, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἐκτάκτους μόνον ἀνάγκας κατεφεύγατε;

— Δύο. Ἓν γραμμάτιον τριῶν χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον ὁ Σαμουὴλ ἠπείλει νὰ διαμαρτυρήσῃ, καὶ πρὸ πάντων διακόσια λουδοβίκια, τὰ ὁποῖα ἔχασα εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ὤφειλον νὰ πληρώσω χθὲς εἰς τὸν κύριον δὲ Μεράκ.

— Τὸ ὅλον ἑπτὰ χιλιάδας. Διατί τότε ἐζητήσατε ἀπὸ τὴν μητέρα σας δέκα χιλιάδας φράγκων;

—Διὰ νὰ μοῦ περισσεύσουν ὀλίγα χρήματα καὶ δυνηθῶ ἐκ νέου νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου.

— Περιεγράψατε εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τὰς σκηνάς, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μητρός σας τὴν ἑβδόμην Ἰουλίου καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς προχθές. Εἶνε ἀκριβὴς ἡ περιγραφὴ ἐκείνη καὶ ἐπιμένετε εἰς αὐτήν;

— Ἀναμφιβόλως, τίποτε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω.

— Ἐν τούτοις εἶνε πιθανὸν ὅτι δὲν ἐλάβετε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων εἴχατε τόσον κατεπείγουσαν ἀνάγκην. Διατί τὰ ἀπεποιήθητε, ἀφοῦ ἡ μήτηρ σας σᾶς ἄφινε αὐτὰ εἰς τὴν διάθεσίν σας;

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἄλλως τε, ἂν τὰ πράγματα συνέβαινον διαφορετικά, διατί δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔλεγον. Σᾶς ἔκαμα ὁμολογίας πολὺ περισσότερον ταπεινωτικάς.

— Ἐν τούτοις, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔμενεν οὐδεὶς πόρος, πῶς ἠλπίζατε ν' ἀποφύγετε τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ Σαμουὴλ Ριχὰρ καὶ τὰ ὀφειλόμενα τοῦ δὲ Μεράκ;

[Ἕπεται συνέχεια] Ρ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ου ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΖ΄

Ὁ Πιεδούσης, ἔκπληκτος, μάλιστα δὲ καὶ ὀλίγον τεταραγμένος, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ προσήλωσε τὸ οὖς.

Ἡ φωνὴ αὕτη δὲν ἐφαίνετο ἀκουομένη μακρόθεν, καὶ ἐν τούτοις μόλις διεκρίνετο.

Ἦτο μᾶλλον ψίθυρος ἢ ᾄσμα.

Αἱ Αἰολικαὶ κινύραι ἐκπέμπουσι παρομοίους φθόγγους, ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ διὰ τῶν χορδῶν των, ὁ δὲ Πιεδούσης ἔκλινε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ μελῳδία, ἣν ἤκουε, κατήρχετο ἐκ τῶν νεφελῶν.

Ἠκροάσθη μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς, καὶ ἐφάνη αὐτῷ τὴν φορὰν ταύτην ὅτι ἡ φωνὴ ἀνήρχετο ἐκ τοῦ βάθους ὑπογείου τινός.

Τῷ ἐφάνη μάλιστα ὅτι διέκρινε τὰς λέξεις τοῦ μυστηριώδους τούτου ᾄσματος.

Ἦσαν λέξεις κυκλίου παιδικοῦ ᾄσματος, ὅπερ αἱ νεάνιδες ᾄδουσι κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρός.

Ἐσπέπτετο ποῦ ἤκουσε τὸ ᾄσμα, ὅπερ ἐξήγειρε τὰς ἀναμνήσεις του, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξησθένει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὡς ἠχὼ ἀπομακρυνομένη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσβέσθη ὁλοσχερῶς.

Οὐδὲν πλέον ἀκούων, ὁ Πιεδούσης ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν παράδοξον τοῦτον ἦχον.

Ὑπὸ τὴν μικρὰν γέφυραν εὑρίσκετο ὁ τοῖχος τοῦ ὑποβάθρου τοῦ μύλου, καὶ ὁ αὔλαξ, ἔνθα ἔρρεε μικρὰ διήθησις ὕδατος, ἥτις, ὀλίγον κατωτέρω, ἡνοῦτο μετὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Γιάκο ἐγένετο ἄφαντος, ἀφοῦ ἐτε-

λείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἄλλως τε δὲ ἐκ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ δὲν ἐξήρχοντο βεβαίως οἱ ἀγγελικοὶ ἐκεῖνοι φθόγγοι.

Ὁ Πιεδούσης ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐγένετο θῦμα αὐταπάτης, μουσικῆς ἀναμνήσεως, ἐξ ἐκείνων ἃς αἰσθάνεταί τις ἐνίοτε ὅταν διῆλθε τὴν νύκτα ἐν χορῷ καὶ ἐπανευρίσκει ἐν τῷ θορύβῳ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, ἔνθα κεῖται ἡμικοιμώμενος.

— Θὰ εἶνε τὸ ρεῦμα ποῦ κυλάει εἰς τὰ χαλίκια, εἶπε καθ'ἑαυτόν. Μήπως ἤπια πολύ; Τὸ κρασὶ τῆς γρηᾶς φορκοῦς δὲν εἶνε κακό, ἀλλὰ κτυπᾷ στὸ κεφάλι. Ἂς περπατήσω λιγάκι γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ.

Καὶ σπεύσας τὸ βῆμα, ἤρχισε νὰ κατέρχηται πρὸς τὰ δένδρα, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων εἶχε κοιμηθῇ τόσον.

Ἡ νὺξ εἶχεν ἐπέλθει ἐντελῶς, καὶ ὁ ἀστὴρ τῶν ποιμένων ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ὁμίχλη ἠγείρετο ἐπὶ τῶν δύο κοιλάδων, ὁμίχλη φαιόχρους, ἥτις ἐπεκτείνετο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπὶ τῶν λειμώνων, καὶ ἦν ἐπηργύρου ἡ ἀσθενὴς λάμψις τῆς νέας σελήνης.

Αὖραι ὑγραὶ διήρχοντο ἐπιψαύουσαι τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ Πιεδούσης ᾐσθάνθη πάραυτα ἑαυτὸν βεβρεγμένον μέχρι τῶν ὀστέων.

— Βρρ! βρρ! ἀνέκραξεν ἀνατινασσόμενος, μοῦ φαίνεται πῶς πέρασα κολυμβῶντας τὰ δυὸ ποτάμια, καὶ νὰ μὲ παρ' ὁ διάβολος, ἡ πίπα μου κοντεύει νὰ σβύσῃ. Ἂν ἐξακουλουθήσω νὰ τριγυρίζω εἰς αὐτὴν τὴν βαθρακοφωλιὰ θ' ἁρπάξω κανένα βρογχίτη, καὶ αὐτὸ δὲν συμφέρει εἰς τὸν ἀρχηγόν. Πρέπει νὰ γυρίσω 'πίσω, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ γρηᾶ θὰ εἶνε ἀνήσυχη, καὶ ὡραία θὰ τὴν πάθω ἂν μοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ στρέψῃ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν, ἑκατὸν βήματα πρὸ αὐτοῦ, πλησίον τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, μορφὴν λευκήν, κινουμένην βραδέως.

Δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς βρυκόλακας, καὶ ἐν τούτοις ᾐσθάνθη λίαν δυσάρεστον αἴσθησιν βλέπων τὴν μορφὴν ἐξερχομένην μικρὸν κατὰ μικρὸν τῆς ὁμίχλης.

Ἡ μορφὴ ἐκείνη ὅμως εἶχε τὴν θέαν καὶ τοὺς τρόπους φάσματος. Ἔσυρε μακρὺ σουδάριον, καὶ ἐφαίνετο διολισθαίνουσα ἐπὶ τῆς χλόης τῆς πεδιάδος.

Ὁ Πιεδούσης ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἐμπρός, τώρα τὴν ἔπαθα καλά!... νά, ἄρχισα νὰ ζαλίζωμαι. Ἐξάπαντος ἤπια παραπάνω. Αὐτὸ μοῦ 'σκότισε τὸ φῶς... Καὶ μ' ὅλα αὐτά;... ἄ, ὄχι, δὲν βλέπω ὄνειρο. Εἶνε κατάλευκο, καὶ φαίνεται πῶς εἶνε 'ψηλὸ ἕξη ποδάρια, καὶ ὅτι ἔρχεται χωρὶς νὰ περπατῇ. Οἱ βουρκόλακες ἔτσι εἶνε. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ κάθονται εἰς τὸ Σαβινὺ καὶ μοῦ ἐδιηγήθηκαν τόσαις ἱστορίαις, δὲν ταὶς εὔγαζαν βέβαια ἀπὸ τὸν νοῦν τους, κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἀδιάφορον, τὸ φάντασμα αὐτὸ δὲν τὸ φοβοῦμαι καθόλου, καὶ μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ 'πάγω νὰ τοῦ τραβήξω τὴν ἄσπρη κουκουῦλα γιὰ νὰ 'δῶ τὸ μούτσουνό του. Κατὰ δυστυχίαν, εἶνε ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ μέρος τῆς Ὄργης, καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος γιὰ νὰ τὸ φθάσω νὰ κάμω μεγάλον γῦρον, γιατί θὰ περάσω ἀπὸ τὸ πέτρινο γεφῦρι. Μὰ τί διάβολο νὰ ἔρχεται νὰ κάνει εἰς αὐτὸ τὸ λειβάδι; Δὲν φεύγει καθόλου ἀπὸ τὸν γῦρον τοῦ νεροῦ· θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς φυλάει τὸ ποτάμι.

Μετά τινα δὲ στιγμὴν σκέψεως ὁ Πιεδούσης προσέθεσε χαμηλοφώνως:

— Πραγματικῶς... καὶ γιατί ὄχι; Αὐτὸ εἶνε ἕνας ὡραῖος τρόπος ν' ἀπομακρύνουν τοὺς διαβάταις. Τὸ μέρος αὐτὸ ἔβγαλε κακὴ φήμη, καὶ οἱ χωρικοὶ θὰ 'πᾶν νὰ 'ποῦν παντοῦ πῶς εἶδαν ἕνα φάντασμα νὰ περπατῇ κοντὰ 'στὸν μῦλον. Ἔχω μία ἰδέα, πῶς αὐτὸ τὸ φάντασμα θὰ ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸν μῦλον, καὶ ὅτι ἡ νύκτα αὐτὴ δὲν θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μάθω πολλὰ πράγματα. Ἕνας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ γυρίσω μέσα. Ἂν ἤθελε γελασθῶ νὰ τρέξω κατόπιν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄσπρο σινδόνι, θὰ ἔτρεχα τὸν κίνδυνον νὰ πλαγιάσω ἔξω.

Χωρὶς δὲ πλέον ν' ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ φάσματος, ὁ ἀγαθὸς πράκτωρ ἔστρεψε τὰ βήματά του πρὸς τὸν μῦλον.

Πᾶς ἄλλος, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν θὰ ἔσπευδε νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

Ὅταν ὅμως ὑπηρέτησέ τις εἰς τὸ ναυτικὸν καὶ εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν, δὲν φοβεῖται πλέον τοὺς κακούργους καὶ τὰ φάσματα.

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ρωμαλέος καὶ εὐκίνητος, εἶχε δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καρδίαν ἀτρόμητον, καὶ ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ πολύκροτον μὲ ἓξ βολάς, καὶ μάχαιραν, ἐν εἴδει ἐγχειριδίου, στερεωτάτην καὶ θαυμασίως ἠκονισμένην.

Ὁ μυλωθρός, ἡ μυλωθρὸς καὶ ὁ ὑπηρέτης των, οὐδένα φόβον προὐξένουν αὐτῷ.

Ἐλυπεῖτο μόνον ὅτι ἔπιε τὸν οἶνον τῆς Σωφάλ, καθότι ᾐσθάνετο βαρεῖαν τὴν κεφαλήν, καὶ τὰς κνήμας ἀσθενῶς στηριζομένας.

—Μ' ἔπιασε βέβαια ἡ ὑγρασία, ἐψιθύρισεν. Ἅμα ἔμβω μέσα θὰ περάσῃ.

Ἔφθασεν εἰς τὸν μῦλον, χωρὶς ν' ἀκούσῃ πάλιν τὴν φωνήν, ἥτις ἐφαίνετο ᾄδουσα ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ ἵνα ἴδῃ τί ἀπέγεινε τὸ φάσμα.

Ἡ γραία μέγαιρα εἶχεν ἀνάψει λυχνίαν καὶ ἐκάθητο ἐπὶ σκίμποδος τεθραυσμένου.

— Τέλος πάντων ἦλθες! ἐψιθύρισεν αὕτη. Ἀπ' ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα τώρα ἡ πόρτα τοῦ μύλου ἔπρεπε νὰ εἶνε κλεισμένη.

— Μὰ τὴν πίστι μου, κυρὰ Σωφάλ, εἶπε γελῶν ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητής, θὰ κάμετε καλὰ νὰ βάλετε τὸ σίδερο. Ἕνας βρυκόλακας τριγυρίζει ἐκεῖ κάτω στὸ λειβάδι, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ 'μπῇ ἐδῶ μέσα νὰ μὲ τραβήξῃ ἀπὸ τὰ ποδάρια.

— Ἕνας βρυκόλακας! ἀνέκραξεν ἡ γραία. Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ ἀνόητος, σὰν τοὺς ἄλλους; Θὰ εἶδες ἴσως τὴν ἄσπρη φοράδα τοῦ γέρω Μαθουρίνου, καὶ θὰ ἐσυλλογίσθηκες ταὶς ἱστορίαις ποῦ σοῦ διηγήθηκαν στὸν τόπον.

— Ὄχι, ὄχι, κυρὰ Σωφάλ, δὲν ἦτο φοράδα, μείνετε ὅμως ἥσυχη, δὲν πιστεύω τὴς ἱστορίαις τῶν γυναικῶν, καὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶδα πρὸ ὀλίγου στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἀξιόλογα! ἐγρύλλισεν ἡ μυλωθρός. Τὸ κρεββάτι σου εἶνε ἕτοιμον, πλάγιασε γιὰ ν' ἀνέβω στὴν ἀποθήκη. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κατῆμε χωρὶς λόγο τὸν λύχνο. Ὁ Γιάκο τώρα ρουχαλιάζει, καὶ ὕστερα ἀπὸ 'λίγο θὰ κάνω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πιεδούση ἦτο νὰ κατακλιθῇ, δὲν εἶχεν ὅμως κατὰ νοῦν καὶ ν' ἀποκοιμηθῇ. Προῃσθάνετο ὅτι ἡ νὺξ δὲν θὰ παρήρχετο ἄνευ συμβεβηκότων, διὰ τοῦτο ἐπεθύμει νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς μυλωθρούς, καὶ ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἤρχοντο νὰ τοὺς ἴδωσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἐπειδὴ δὲ προέβλεπεν ὅτι ἡ γραία ἔμελλε ν' ἀφήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ σκότει, ἐπωφελήθη τῶν ἐναπολειπομένων στιγμῶν, μέχρις οὗ ἤθελε παραλάβει μεθ' ἑαυτῆς τὴν λυχνίαν.

Ὅθεν διὰ βλέμματος ταχέος καὶ ἀσφαλοῦς παρετήρησε τὸ μέρος ὅπερ ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὡς δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰς ἀμηχανίαν, ἐν περιπτώσει νυκτερινῆς προσβολῆς.

Τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν λόγῳ μέρους κατήχετο ὑπὸ μυλολίθων, σάκκων καὶ βαρελίων, χρησιμευόντων ὡς τράπεζαι τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ μέρους ἐκείνου δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ὅτι ἓν τῶν διαφραγμάτων, εἰς ἃ ἀπέληγεν αὕτη, θ' ἀπέκρυπτε κρησφύγετον προσιτὸν μόνον ἐκ τῶν ἄνω, καθόσον τὸ διάφραγμα οὐδεμίαν θύραν εἶχεν.

Ἡ ἐκ σάκκων κενῶν κλίνη του ἔκειτο κατέναντι τοῦ διαφράγματος, τὸ δὲ δέμα τῶν ἐμπορευμάτων αὐτοῦ, τεθειμένον πρὸς τὰ ἄνω αὐτῆς, θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς προσκεφάλαιον.

Ἡ καταπακτή, δι' ἧς ὁ Γιάκο εἰσήρχετο καὶ ἐξήρχετο εὑρίσκετο δύο μέτρα μακρὰν τῆς κλίνης, ὀλίγον δ' ἀπωτέρω, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἡ κλίμαξ, δι' ἧς ἀνήρχοντο εἰς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ θέσις ἄρα ἦτο κατάλληλος ἵνα κοιμηθῇ τις ἄνευ φόβου, ἀφοῦ ὁ κοιμώμενος δὲν ἦτο ἐκτεθειμένος νὰ κρημνισθῇ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου, ἵνα κατασυντριβῇ ὑπὸ σώματος πίπτοντος ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὀρόφου.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πιεδούσης ἐνεκαθίστατο ἐπὶ τῆς σκληρᾶς ταύτης στρωμνῆς, ἡ Σωφὰλ ἔκλειε διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, καὶ ἐστερέου αὐτὴν ἔσωθεν δι' ἰσχυροῦ ξυλίνου μοχλοῦ.

Ἀφοῦ ἔλαβεν οὕτω τὰς προφυλάξεις αὐτῆς κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, ἀνερριχίθη ἐπὶ τῆς κλίμακος μετ' εὐστροφίας πιθήκου, εἰσερχομένη δ' εἰς τὴν ἀποθήκην ἀνέκραξε πρὸς τὸν ξένον της:

— Καληνύκτα! Θὰ ἐξυπνήσω τὰ χαράγματα.

Πάραυτα ἐπανεκλείσθη ἡ ἄνω καταπακτή, ἣν δὲν ὑπερέβαινον αἱ βαθμίδες τῆς κλίμακος, καὶ ὁ Πιεδούσης εὑρέθη ἐν σκότει βαθύ.

Δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἐκοιμήθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν τούτοις ᾐσθάνετο παραδόξους προαισθήσεις.

ΜΗ΄

Ἐπανελθὼν εἰς τὸν μῦλον, ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἤδη τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν, ὅπως ἔχει τις αὐτὴν μετὰ πολύωρον ἡμερινὸν ὕπνον. Τὸ βάρος ὅμως, ὅπερ ᾐσθάνετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του ἐπεβάρυνεν αὐτὸν πολὺ περισσότερον ἀφότου ἐδείπνησε, πρὸ πάντων δὲ ἀφότου κατεκλίθη.

Τὸ αἷμα ἐπλημμύρει τοὺς κροτάφους του, εἶχε βόμβους εἰς τὰ ὦτα καὶ νυγμοὺς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ᾐσθάνετο ἀπερίγραπτον καχεξίαν, ἣν ἐπειράθη νὰ καταπολεμήσῃ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἐπροχώρησεν.

Ἠθέλησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ ἐπανέπεσεν, ἄκων αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁριζόντειον θέσιν.

Τότε ἤρξατο δι' αὐτὸν σκηνή, ἔτι μᾶλλον ἀλλόκοτος ἢ ὀδυνηρά.

Σωματικῶς ᾐσθάνετο κεντήματα ὑπὸ τὸ κρανίον καὶ αἱμωδιάσεις καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπεν ὀρχουμένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, φλόγας ἐρυθράς, αἵτινες ἐσβέννυντο ἵν' ἀναφθῶσι κατόπιν ἐκ νέου.

Ἐπήρχοντο ἐπίσης στιγμαί, καθ' ἃς τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐξωγκοῦτο καὶ ἔμελλε νὰ διαρραγῇ.

Διανοητικῶς, ἦτο ἔτι χεῖρον.

Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, λίαν διαυγὲς καὶ ὀξύ, ἠμαυροῦτο ταχέως, καὶ αἱ ἰδέαι του ἐσυγχίζοντο.

Ἀπώλεσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀνάμνησιν τῶν παρελθόντων, καίτοι δὲ κατέβαλεν ἀνηκούστους προσπαθείας ἵνα τὴν συγκρατήσῃ, ᾐσθάνετο ἐν τούτοις καλλιστα ὅτι ἀπώλλυτο αὐτήν.

Μετ' ὀλίγον, περιῆλθεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτὸν ποῦ εὑρίσκετο, καὶ διατί ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ σάκκων ἀλεύρου, ἀντὶ νὰ εὑρίσκηται ἐν τῷ ἐν Παρισίοις δωματίῳ του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του.

Δὲν ἐνεθυμεῖτο ἤδη πλέον τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐλησμόνησε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου του.

Ὁ κύριος Λεκόκ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λουδοβίκος, ὁ Τολβιάκ, ἡ Ἀγγλὶς Ἀραβέλλα, ὁ Κάμπρεμερ, ἡ δεσποινὶς Λεκὸντ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος γραία τοῦ μύλου, διήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως διὰ τῆς τεταραγμένης φαντασίας αὐτοῦ, ὅπως σκιαὶ ἐν μαγικῇ λυχνίᾳ.

Ἀνεγνώριζε τὰ πρόσωπα, ἠδύνατο μάλιστα ν' ἀποκαλέσῃ αὐτὰ διὰ τοῦ ὀνόματός των, δὲν ἦτο ὅμως εἰς κατάστασιν νὰ κατανοήσῃ τοὺς λόγους τοὺς ὠθοῦντας αὐτὰ νὰ ἐνεργῶσιν.

Ἐμεθύσκετο ἐνίοτε, οὐδέποτε ὅμως ᾐσθάνθη παρόμοιόν τι.

Τὴν αἴσθησιν ταύτην δοκιμάζῃ τις ἐν ἀρχῇ παραφροσύνης.

Εὐτυχῶς δὲν ἦτο διαβατικὴ φρενοβλάβεια, παραχθεῖσα ἐκ τῆς ἀπορροφήσεως φαρμάκου τινός.

Οἱ καπνίζοντες τὸ ὄπιον καὶ τὸ χασὶς εἰσὶ φρενοβλαβεῖς.

Ἄλλως τε, ἐὰν αἱ δυνάμεις τοῦ Πιεδούση εἶχον παραλύσει, αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ ἀπ' ἐναντίας εἶχον προσκτήσει ἔκτακτον λεπτότητα.

Ὁ ἐλαφρότερος δοῦπος ἀντήχει, ὡς ἔκκρηξις, εἰς τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔβλεπον ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ γαλῆς.

Μόνον, δὲν ἦτο ἐντελῶς βέβαιος ὅτι ἔβλεπε καὶ ὅτι ἤκουε πραγματικῶς.

Δι' αὐτόν, τὰ πάντα ἦσαν ὄνειρα, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐπίσης ἀπολέσει τὴν γνῶσιν τοῦ χρόνου, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁρίσῃ πρὸ πόσων ὡρῶν ἢ λεπτῶν ἦτο κεκλιμένος, ὅτε τῷ ἐφάνη ὅτι ἀκτὶς φωτὸς διήρχετο διά τινος ραγάδος τοῦ διαφράγματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσήπτετο τὸ πρόσωπόν του.

Τὸ ἔνστικτον ὤθησεν αὐτὸν νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῆς ραγάδος, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι διέκρινεν, εἰς τὴν λάμψιν καπνιζούσης λυχνίας, τὴν Σωφάλ, καθημένην παρά τινι τραπέζῃ, ἀπέναντι ἀνθρώπου τινός, ὅστις θὰ ἦτο ὁ ἄξιος σύζυγος τῆς μέγαίρας ταύτης.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν ὡς ἔγγιστα ἐξ ποδῶν ἀνάστημα, ὤμους κολοσσοῦ καὶ φυσιογνωμίαν δραπέτου τοῦ κατέργου.

Ἔπινε μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ οἰνόπνευμα ἐντὸς κυπέλου ἐκ λευκοσιδήρου.

Πῶς ἆρά γε εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς κρύπτης ἐκείνης, τῆς κατεσκευασμένης μεταξὺ τοῦ διαφράγματος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς οἰκίας τοίχου;

Τί ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ἐκεῖ;

Ὁ Πιεδούσης ἦτο ἀνίκανος νὰ ζητήσῃ τὴν λύσιν τῶν δύο τούτων προβλημάτων, παρηκολούθει ὅμως πάσας τὰς κινήσεις τοῦ φρικώδους ἐκείνου ζεύγους, καὶ ἤκουσεν, ἢ ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουσε, τὴν συνδιάλεξιν τῶν δύο συζύγων, τόσον καθαρῶς, ὡς εἰ ἐκάθητο πλησίον αὐτῶν.

ΜΘ΄

Ἀπωλέσας τὸ ἔρεισμα ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, ὁ Πιεδούσης ἀπώλεσε ταὐτοχρόνως καὶ τὴν αἴσθησιν.

Ἠσθάνθη ἀορίστως ὅτι ἔπιπτεν, ὅτι ἐστρέφετο περὶ ἑαυτόν, καὶ τέλος, ὅτι ὑφίστατο σύγκρουσιν.

Εἶτα, οὐδὲν πλέον ᾐσθάνθη.

Ὅταν ἐπανέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, συνήντησεν ὑπὸ τὴν χεῖρα αὐτοῦ σῶμα ψαθυρὸν καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ στόμα του ἦτο πλῆρες ὕλης, ἥτις ἔφραττεν αὐτὸ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν ἠμπόδιζε νὰ φωνάξῃ.

Ἐτινάχθη, ἠνορθώθη, ἔπτυσε, καί, ψηλαφῶν πέριξ αὐτοῦ, ἠννόησε τί εἶχε συμβῆ . . .

Εἶχε πέσει ἐπὶ σωρείας ἄμμου, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ, κτυπήσασα πρώτη, ἐχώθη ἐν αὐτῇ μέχρι τῶν ὤτων.

Ἦτο θαῦμα ὅτι δὲν ἐπνίγη.

«Καὶ τὰ δυστυχήματα ἐνίοτε ὠφελοῦν», λέγει ἡ παροιμία.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπειρᾶτο νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του, ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὔτε ἐντελῶς ἐκοιμᾶτο, οὔτε ἐντελῶς ἐγρηγόρει, εὑρίσκετο ἤδη ἐν εὐαρέστῳ καταστάσει.

Ἡ πτῶσίς του ἀπέδωσεν αὐτῷ τὴν διαύγειαν τοῦ νοός του.

Κατενόει θαυμασίως ὅτι δὲν εἶχεν ὀνειρευθῆ, ἐξήγει κάλλιστα ἐκεῖνο, ὅπερ τῷ εἶχε συμβῆ.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ Σωφὰλ τῷ εἶχε στήσει παγίδα, ὅτι ἡ κλίνη, παρασκευασθεῖσα διὰ τῶν φροντίδων τῆς μεγαίρης ταύτης, εἶχε τεθῆ ἐπί τινος καταπακτῆς, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν αὕτη ἢ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ὅπως θίξῃ ἐλατήριον καὶ κατακρημνίσῃ τὸν ξένον της ἐντὸς τῶν ὑπογείων μυχῶν τοῦ μύλου.

Ἵνα παίξῃ αὐτῷ τὸ παιγνίδιον τοῦτο, περιέμενε τὸ ἀγγέλλον τὴν ἄφιξιν τοῦ Τολβιὰκ σημεῖον, καθότι ἐκεῖνος, ὃν αὕτη ἀπεκάλει ὁ *Ἐρυθρός*, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Τολβιάκ, ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα ἐγένετο, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πρώην ἀριθμοῦ 29 εὑρίσκετο ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς.

Ἀναμφιβόλως, δὲν ἔρριψαν αὐτὸν ἐντὸς ὑπογείου ἵνα τὸν διατηρῶσιν ἐκεῖ καὶ τὸν τρέφωσιν.

Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι τὸ ὑπόγειον τοῦτο θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς τάφος.

Θὰ ἤρχοντο ἆρά γε νὰ φονεύσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ, ἢ θ' ἄφινον αὐτὸν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης;

Οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ἦτο ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

Δὲν ἐκρήμνισαν αὐτὸν οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου ἐντὸς τῶν κρυπτῶν τοῦ καταγωγίου ἐκείνου, διότι τὸν ἐξέλαβον ὡς κατάσκοπον, ἀλλὰ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ σφετερισθῶσι τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὸ βαλάντιόν του.

Ἀλλὰ τὸ βαλάντιόν του ἦτο ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ τὸ δέμα, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς προσκεφάλαιον, θὰ ἔπεσε μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ.

Ὑπῆρχεν ἐκ τούτου πιθανότης ὅτι οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι θὰ κατήρχοντο ἵν' ἀπογυμνώσωσι τὸ θῦμά των.

— Θὰ νομίζουν ὅτι ἐσκοτώθηκα ὅταν ἔπεσα, ἐσκέφθη ὁ Πιεδούσης, ἤ, ἂν δὲν εἶμαι σκοτωμένος στὸν τόπον, ὀλίγο πρᾶγμα θὰ μοῦ λείπῃ, καὶ θὰ ἔλθουν μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μ' ἀποτελειώσουν. Θὰ ἰδοῦν ὅμως, μὰ τὴν πίστι μου! μὲ ποιὸν θὰ κουβεντιάσουν.

Ταὐτοχρόνως ἐψηλάφει τὸν ζωστῆρά του καὶ ἐπεβεβαιοῦτο μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι τὸ πολύκροτον καὶ ἡ μάχαιρά του εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκάθητο ἐπὶ σωροῦ ἄμμου, ὅστις εὑρέθη ἐκεῖ λίαν καταλλήλως, ὅπως συγκεράσῃ τὴν πτῶσίν του. Πέριξ αὐτοῦ τὸ σκότος ἦτο βαθύ.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ὑπῆρξε νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ κατοπτεύσῃ τὸ ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ριφθῆ τόσον ἀγροίκως, ἀλλ' ἡ σύγχυσις συνεκράτησεν αὐτόν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ μόνη ἐναπολειπομένη αὐτῷ ἐλπίς, ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς δολοφόνους του, ἦτο ν' ἀφήσῃ αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἡ πτῶσις τὸν ἐφόνευσε, καὶ νὰ προσποιηθῇ τὸν νεκρόν, ἵνα κάλλιον ἐξαπατήσῃ αὐτούς.

Ὑπελόγιζεν ὅτι μετά τινα ὥραν θὰ κατήρχοντο διὰ τῆς καταπακτῆς ἢ διά τινος ἑτέρας μυστικῆς διόδου, ὅτι θὰ ἤρχοντο κρατοῦντες φανὸν ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ὅτι, βλέποντες αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου, θὰ τὸν ἐπλησίαζον ἄνευ δυσπιστίας, καὶ τότε θὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐνῷ, ἂν οἱ ἄθλιοι συνελάμβανον αὐτόν, κατοπτεύοντα τὴν κρύπτην του, δὲν θὰ ἔλειπον νὰ προστρέξωσιν, ἵν' ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ, εἰς ἄλλα μέσα.

Ἀφοῦ, ἐν διαστήματι δευτερολέπτων, συνέλαβε τὰς σκέψεις ταύτας, ὁ Πιεδούσης ἀπεφάσισε νὰ μὴ κινηθῇ.

Ἔπεσεν ἐκτάδην, λαβὼν θέσιν φυσικὴν καὶ ἄνετον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὴν ὀροφήν, ἵνα μὴ συλληφθῇ ἐξαπίνης ὅταν θὰ ἠνοίγετο ἡ καταπακτή.

Εἶτα ἔσυρε τὰ ὅπλα ἐκ τοῦ ζωστῆρός του, ἡτοίμασε τὴν μάχαιραν, καὶ τὸ πολύκροτόν του, καὶ περιέμενεν ἀταράχως τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ παλαίσῃ εἰς ἐναντίον δύο, ἴσως μάλιστα εἰς ἐναντίον τριῶν, καθόσον ἡ φρικώδης μέγαιρα ἦτο γυνή, δυναμένη νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ ἔργον.

— Αὐτὴ ἡ γρηᾶ φοσκοῦ ἔβαλε τὸ γιατρικὸ μέσα στὸ κρασὶ ποῦ μοῦδωκε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἡττηθείς. Ἔπρεπε νὰ μὴν ἐμπιστευθῶ καὶ νὰ μὴν πιῶ παρὰ καθαρὸ νεράκι, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ σκέπτεται ὅλα.... Μὰ τί διάβολο μοῦ ἔδωσε νὰ πιῶ;.... Ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη μποτίλια μοῦ ἐφαινόταν πῶς εἶχα στὸ κεφάλι μου ἕνα βάρος ἀπὸ ἑκατὸ λίτρες.... καὶ ὅταν ἐπλάγιασα ἐκεῖ κάτω, ἔβλεπα καὶ ἤκουα χίλια δυὸ πράγματα... Ἐχόρευαν στὰ 'μάτια μου καὶ ἐκτυποῦσαν τ' αὐτιά μου. Καὶ τώρα δὲν ἔχω τίποτε, εἶμαι καλά. Τὸ πήδημα ποῦ ἔκαμα, μ' ἐξεμέθυσε. Βλέπω, καθαρὰ 'σὰν τὴν ἡμέρα, ὅτι ἐδῶ κάτι φτειάνουν.... κάτι, ποῦ θὰ γείνῃ ἀπόψε.... Τὸ εἶπαν, οἱ κακοῦργοι!.... Ἡ γυναῖκα ἔκαμε λόγον διὰ κάποιον ποῦ θὰ φέρουν σὲ 'λίγην ὥρα.... γιὰ νὰ τὸν ξεπαστρέψουν, αὐτὸ εἶνε πάρα βέβαιον.... γιὰ κορμιὰ ποῦ ἤθελαν νὰ ρίξουν στὸν σιδηρόδρομον νὰ πλακωθοῦν ἀπὸ τὴς ρόδαις, ἀπαράλλακτα ὅπως ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἡ κόρη τοῦ Κάμπρεμερ... Μ' ἂν ἦταν αὐτὴ ποῦ θέλουν...; Μπᾶ! ὄχι... εἶνε τρεῖς 'μέραις ποῦ χάθηκε.... θὰ τὴν ἔχουν ὡς τώρα ξεμπερδέψει..... ἂν ἦταν λοιπὸν ἡ κόρη τῆς κυρίας Λεκόντ;.... Μητ' αὐτὴ δὲν εἶνε. Δὲν τὸ κατώρθωσαν τὴν πρώτη φορά, καὶ τώρα θὰ φυλάγεται.

Ὁ διανοητικὸς μονόλογος, εἰς τὸν ροῦν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφεθῆ ὁ Πιεδούσης, διεκόπη ὑπὸ ἤχου ὅστις ἔκαμε νὰ ριγήσῃ τὸν ἀγαθὸν πράκτορα.

Ὁ ἦχος οὗτος ἦτο ἐν τούτοις λίαν ἀσθενής, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο στεναγμός, πνοή.

Ἐτάραξεν ὅμως τὸν πρῶην ἀριθμὸν 29 περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐτάραξεν αὐτὸν ὁ τριγμὸς τῆς καταπακτῆς.

Ἦτο λοιπὸν κατῳκημένον τὸ ὑπόγειον;....

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὸ μάθῃ, ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του καὶ ἠκροάσθη προσεκτικῶς.

Ἡ πνοὴ μετετράπη εἰς πένθιμον ψίθυρον, εἶτα ὁ ψίθυρος κατέστη μέλος, μέλος ἡδύ, πνιγηρόν· μελῳδία ἀόριστος, μεμακρυσμένος ἦχος κυνηγετικῆς σάλπιγγος εἰς τὸ βάθος δάσους.

Ὁ Πιεδούσης ἐν τούτοις πάραυτα ἀνεγνώρισε τὸν ἦχον καὶ τὰς λέξεις, αἵτινες προσέβαλον τὴν ἀκοήν του καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε τὴν μικρὰν γέφυραν.

Ἦτο φωνὴ μικρᾶς κορασίδος, ἥτις ᾖδεν, ὁ δὲ Πιεδούσης ἔμεινεν ἐξεστηκώς.

Ποῦ ἄρά γε εἶχεν ἤδη ἀκούσει τὸ παιδικὸν ἐκεῖνο ᾆσμα;

Δὲν τὸ ἐνεθυμεῖτο πλέον, καὶ ἐν τούτοις καὶ ὁ ἦχος καὶ αἱ λέξεις διήγειρον τὰς ἀναμνήσεις του.

Μετὰ τὴν τελευταίαν στροφὴν τὸ μνημονικὸν αὐτοῦ ἐπανῆλθεν.

— Εἶνε ἡ Μάρθα, ἐψιθύρισεν, ἡ κόρη τοῦ Κάμπρεμερ. Ἐτραγουδοῦσε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τὴν ἡμέρα ποῦ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἁρπάξουν, τὴν ὥρα ποῦ ἐγὼ ἔπινα μπίρα μαζὺ μὲ τὸν πατέρα της, ἐμπρὸς στὴ γρίλια τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἀλλ' ὁ θόλος τοῦ ὑπογείου ἀντήχει καὶ τὸν ἐλαφρότερον ἦχον.

Ἡ ᾄδουσα, θορυβηθεῖσα, ἐσίγησε πάραυτα.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, καὶ ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ βασισθῇ.

Εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ πυρεῖα καὶ τεμάχιον κηροῦ, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποτολμήσει νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἐκ φόβου μήτοι προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν κακούργων, οἵτινες εἶχον ρίψει αὐτὸν ἐντὸς τῆς κρύπτης ἐκείνης.

Ἀπεφάσισεν ὅμως, διὰ τὸ ἐπεῖγον τῆς περιστάσεως, ν' ἀψηφήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ παρατηρηθῇ.

Μόλις ἤναψε τὸ πυρεῖον καὶ ἀσθενὴς κραυγὴ τρόμου ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑπογείου, εἰς δὲ τὴν ὑποτρέμουσαν λάμψιν τοῦ κηροῦ παρετήρησε, συνεσπειρωμένην εἴς τινα γωνίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ ὁδοφύλακος.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὰ γόνατα ἔχουσα ἡνωμένα, καὶ τὸν πώγωνα ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων.

Παρετήρει μετὰ τρόμου τὴν ἐκθαμβοῦσαν αὐτὴν ἐκείνην λάμψιν, τὸν ἐνώπιον αὐτῆς ἀνωρθούμενον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὃν ἀναμφιβόλως ἐξελάμβανεν ὡς ἕνα τῶν καταδιωκτῶν της.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἐκ πρώτης ὄψεως, καίτοι ἦτο πολὺ ἠλλοιωμένη, ἐννόησε δ' ἐπίσης ὅτι τὸν ἐφοβεῖτο.

— Πατέρα! βοήθεια! ἐφώνησεν ἡ δυστυχὴς παιδίσκη, ἅμα εἶδε τὸν ψευδῆ πλανόδιον πωλητήν, προχωροῦντα ὅπως τὴν πλησιάσῃ.

Ἀναμφιβόλως, οὐδόλως ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶδεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Κάμπρεμερ, καθότι ὁ ἱματισμὸς τὴν ἀπεπλάνα.

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, παιδί μου, εἶπεν αὐτῇ ζωηρῶς ὁ Πιεδούσης. Ἔρχομαι νὰ σὲ βγάλω ἀπ' ἐδῶ. Εἶμαι φίλος τοῦ πατέρα σου.

— Σεῖς! ἐψιθύρισεν ἡ παιδίσκη.

— Ναί. Ἐλησμόνησες λοιπὸν πῶς μὲ εἶδες μιὰ φορὰ μαζύ του, στὸ καφφενεῖον ποῦ εἶνε στὴν γέφυρα τοῦ Ὀστερλίτζ;

Ἡ Μάρθα ἐξέπεμψεν ἐπιφώνημα χαρᾶς, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐγερθῇ καὶ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐκείνου σωτῆρος, ὅτε ἡ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καταπακτὴ ἔτριζεν ἐπὶ τῶν χαραγμῶν αὐτῆς.

— Μὴ βγάλῃς λέξι, τῇ λέγει ὁ Πιεδούσης. Κάμε πῶς κοιμᾶσαι, καθὼς καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸν 'πεθαμένον.

Ταὐτοχρόνως, ἔσπευσε νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ, τὸ πρόσωπον ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὴν γῆν.

Σχεδὸν πάραυτα, διὰ τοῦ φατνώματος, ὅπερ ἀνεσήκωσαν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, κατῆλθε φανὸς προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου.

Ὁ φανὸς οὗτος περιεφέρθη ἐπί τινας στιγμὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, καθόσον οἱ κρατοῦντες αὐτὸν ἤθελον νὰ ἴδωσιν ἄνωθεν ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

Ἀναμφιβόλως θὰ ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἐξετάσεως.

Ὁ Πιεδούσης ἔκειτο, μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, καὶ τὰς κνήμας συνεσταλμένας, ἐν στάσει ἀνθρώπου, φονευθέντος κατὰ τὴν πτῶσίν του.

Ἡ Μάρθα, συνεσταλμένη περὶ ἑαυτήν, τὸ πρόσωπον ἔχουσα προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ Μάρθα, ἀκίνητος καὶ βωβή, ἐφαίνετο ἀγωνιῶσα ἔν τινι γωνίᾳ.

— Ὁ λογαριασμός των εἶνε γεινωμένος, ἠκούσθη φωνὴ σαρκαστική. Στεῖλέ τους καὶ τὴν ἄλλην νὰ τοὺς κάμῃ συντροφιά.

Ὁ πράκτωρ ἠνέῳξε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ εἶδε κυλινδούμενον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του σῶμα δεδεμένον καὶ περιτετυλιγμένον ἐντὸς χονδρῆς ὀθόνης, ὡς πτῶμα, ὅπερ πρόκειται νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἤγγιζεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ φανὸς ἤρχισε ν'

ἀνέρχηται, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξηφανίσθη.

Ἡ καταπακτὴ ἐπανεκλείσθη ἀμέσως, καὶ ὑπόκωφος ἦχος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αἰχμάλωτον ὅτι ἐναπέθετον ἐπ' αὐτῆς σάκκους ἢ ἄλλα σκεύη, ὧν τὸ βάρος θ' ἀνθίστατο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας, ἃς τυχὸν ἤθελον καταβάλλει ὅπως τὴν ἀνεγείρωσιν.

Ἡ προφύλαξις ὅμως αὕτη ἦτο ὅλως ἄσκοπος, καθόσον δέκα πέντε περίπου ποδῶν διάστημα ἐχώριζε τὸ ἔδαφος τοῦ θόλου, καὶ κλίμαξ δὲν εὑρίσκετο ἐν τῷ ὑπογείῳ.

— Μᾶς ἐσφάλιξαν, ἐσκέφθη ὁ Πιεδούσης. Ὁ λάκκος εἶνε βουλομένος καὶ οἱ κόρακες δὲν θὰ ξαναγυρίσουν πλέον.

Χωρὶς δὲ ποσῶς νὰ διστάσῃ, προσέτρεξεν ἐκ νέου εἰς τὰ πυρεῖά του.

Ἐσκέφθη ταχέως καὶ ὀρθῶς, ὅτι οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου οὐδόλως θὰ ἐμερίμνων πλέον περὶ τῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἀποδράσωσιν.

Ὅθεν ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐνεργήσῃ ἀφόβως μήτοι κατασκοπευθῇ, καὶ πρῶτον ἔργον αὐτοῦ ἦτο ν' ἀνάψῃ πάλιν τὸ κηρίόν του.

Ἔσπευδε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας του, ὃν τῷ εἶχον ἐξαποστείλει, ὁ δυστυχής, ὃν ἐνεταφίαζον, ζῶντα ἢ τεθνεῶτα, εἰς τὸν τάφον ἐκεῖνον ἔνθα ἐστέναζεν ἤδη ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπρεμερ.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. Καλλίσακης

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ ἐργόχειρόν της κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της προσέλαβον γλυκεῖαν ἔκφρασιν, τὸ βλέμμα της ἐγένετο τρυφερώτατον καὶ θλιβερὸν μειδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων της.

Ἀφῆκε τὴν χεῖρά της νὰ πέσῃ μετὰ τρυφερᾶς ἀφελείας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὁρατίου.

Ἡ καρδία τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἠσθάνετο ἀκατάσχετον δίψαν παραμυθίας, τὴν ὁποίαν μόνον ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ.

— Ὦ! εἴπατε ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾶτε, Ὁράτιε.... χωρὶς νὰ ἐνδοιάσετε περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας μου;...

Πάντοτε τὸ ὄνομα καὶ ἡ οἰκογένεια!

Δὲν ἦτο πράγματι παράδοξον ἡ ἐπιμονή της, ὅπως ἐπανέρχηται ἐπὶ τόσον δυσαρέστου θέματος;

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἐθεώρει χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, μάτην πειρώμενος νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τοὺς διαλογισμούς της.

Ἐκείνη ἐδράξατο τῆς χειρός του καὶ τῷ ἐθώπευσε μάλιστα ὀλίγον τοὺς δακτύλους· ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μίαν ἀπάντησιν.

— Θὰ μὲ ἠγαπᾶτε; ἐπανέλαβεν.

Ἄχ! ἡ σειρήν!

Ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν προαισθημάτων τοῦ ἐραστοῦ της, ὅστις ἀνέκραξε ζωηρῶς:

— Ὑφ' οἵας δήποτε περιστάσεις!... ὑφ' οἱονδήποτε ὄνομα... ὤ! ναί!... θὰ σᾶς ἠγάπων!

Ἔφερε τὸν βραχίονά της περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλησίον τῶν ἰδικῶν του.

— Εἶνε ἀληθές;

— Τόσον ἀληθές, ὅσον καὶ ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπέρκειται τῶν κεφαλῶν μας.

Ἡ Μέρση κατενύγετο ὑπερηφάνως ἐκ τῶν συνήθων τούτων λόγων καὶ ἐπεθύμει νὰ τῇ τὰς ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνος ἀκαταπαύστως.

— Χωρὶς νὰ σᾶς μέλῃ περὶ τοῦ τί τυχὸν ὑπῆρξα;... Δι' ἐμὲ μόνην;

— Δι' ὑμᾶς μόνην!

Ἡ κεφαλή της ἔκλινε πρὸς τὸ στῆθος τοῦ Ὁρατίου.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ!... τῷ ἔλεγε. Σ' ἀγαπῶ.

Ἡ δὲ φωνή της ὑψοῦτο ἐν νευρικῇ ἐξάψει καὶ κατέληξε μετ' ὀλίγον εἰς κραυγὴν βραγχνὴν ἀπελπισμοῦ καὶ λύσσης.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἀληθοῦς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ Ὁρατίου ἐξηγείρετο ἐν αὐτῇ ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ της τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός της διέφευγε τῶν χειλέων της.

Οἱ βραχίονές της ἐνετάθησαν καὶ κατέπεσαν ἀμέσως κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της καὶ ἀνετράπη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντῆρος, κρύπτουσα τὴν μορφήν της ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— Ὦ ἀφήσατέ με!... εἶπεν ἀσθενῶς. Ὑπάγετε!... ἀπέλθετε!

Ὁ Ὁράτιος ἐπειράθη νὰ περιβάλῃ τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονός του ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Νὰ σᾶς ἀποστείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ;

Ἐκείνη ἀνηγέρθη μόνη της καὶ τὸν ἀπώθησε μακρὰν αὐτῆς δι' ἀγρίας κινήσεως, ὡς ἐὰν ἤδη ἐφοβεῖτο αὐτόν...

—Τὸ γαμήλιον δῶρον! ἀνέκραξε δραττομένη τῆς πρώτης τυχούσης εἰς τὸ πνεῦμά της προχείρου προφάσεως, ὅπως τὸν ἀπομακρύνῃ. Προσεφέρθητε νὰ μοὶ φέρητε τὸ δῶρον τῆς μητρός σας. Φλέγομαι ἐκ τοῦ πόθου νὰ τὸ ἴδω. Ὑπάγετε νὰ μοὶ τὸ φέρετε, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Ὁράτιος ἠθέλησε νὰ τὴν κατευνάσῃ, ταὐτὸν ὡς ἂν ἐπειρᾶτο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν θωπειῶν νὰ πραύνῃ τὴν θύελλαν καὶ τὰ κύματα.

— Σπεύσατε λοιπόν! ἐπανέλαβε συμπιέζουσα τὴν καρδίαν της διὰ τῆς νευρωδῶς συνεσφιγμένης χειρός της. Ἀφ' ἑτέρου δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον καλά... ὑποφέρω ὁμιλοῦσα... κατελήφθην ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως... Θὰ ἦμαι καλλιον μόνη. Φέρετέ μοι τὸ δῶρον! Ὑπάγετε.

— Νὰ σᾶς στείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ; Νὰ μηνύσω τῆς θαλαμηπόλου σας;

— Μή μου στείλετε κανένα! Μὴ εἰπῆτε εἰς οὐδένα τίποτε!... ἂν μὲ ἀγαπᾶτε!... ἄφετέ με μόνην ἐδῶ... καὶ ἀμέσως μάλιστα.

— Θὰ σᾶς ἐπανίδω ὅταν ἐπιστρέψω;

— Μάλιστα!... μάλιστα!...

Ὤφειλε νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

Ὁ Ὁράτιος ἐξῆλθεν ὅμως τῆς αἰθούσης μὲ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον ὑπὸ ζοφωδῶν προαισθήσεων.

Ἡ Μέρση τότε ἀνέπεμψε βαθύτατον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστέρας τυχούσης ἕδρας.

Ἐὰν ὁ Ὁράτιος παρέμενεν ἐπὶ ἓν λεπτὸν εἰσέτι... τὸ ἠσθάνετο... τὸ ἐγνώριζε, θὰ συνετρίβετο ἐνώπιόν του. Θὰ ἐξερρηγνύετο ἡ δυσκόλως συγκρατουμένη ἀγωνία τῆς ψυχῆς της καὶ θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν.

— Ἄχ!... ἐσκέφθη, φέρουσα τὰς παγωμένας αὐτῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν φλογισμένων ὀφθαλμῶν της, ἐὰν μόνον ἠδυνάμην νὰ κλαύσω τοὐλάχιστον, τόρα ὅτε οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ ἴδῃ!

Τὸ δωμάτιον ἦτο κενὸν καὶ εἶχε πάντα λόγον νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο μόνη.

Ἐν τούτοις, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπῆρχον ὦτα, ἅτινα τὴν ἤκουον καὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες τὴν κατεσκόπευον.

Ἡ ὄπισθεν αὐτῆς κειμένη καὶ ἀπέναντι τῆς πρὸς τὴν βιβλιοθήκην θύρα, ἥτις ἦγε πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ἠνεώγη ἀθορύβως, βραδέως, ἀνεπαισθήτως. Καὶ ὅταν τὸ ἄνοιγμα ἐπλατύνθη ἱκανῶς, προσέκυψαν ἀπ' αὐτῆς χεὶρ μὲ μέλαινα χειρόκτια καὶ βραχίων ἐντὸς μελαίνης χειρίδος.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ τεθλιμμένη ὠχρὰ μορφὴ τῆς γνησίας χάριτος Βράδον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας ἔλαμπον ἐξ ἐκδικήσεως καὶ χαρᾶς, καθηλωμένοι ἐπὶ τῆς Μέρσης, καθημένης εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ δωματίου.

Ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔστη.

Μόλις αἰσθητὸς θόρυβος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θερμοστέγου ἀκουσθεὶς ἔπληξε τὰς ἀκοάς της.

Ἠκροάσθη, ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἠπατᾶτο καὶ ὠπισθοδρόμησε συσπῶσα ἐξ ὀργῆς τὰς ὀφρῦς, καὶ εἶτα ἔκλεισεν ἡσύχως πρὸ αὐτῆς τὴν θύραν.

Εἶχε διακρίνει καλῶς ἀπομεμακρυσμένον ψίθυρον δύο ἀνδρῶν συνομιλούντων ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ θερμοστέγου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Τίνες ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καὶ τί ἔμελλον νὰ πράξωσι;

Δυοῖν θάτερον. Ἢ ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου ἢ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ θερμοστέγου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Γονυπετήσασα ὄπισθεν τῆς θυρίδος καρυαὶ

μὲ τὸ οὖς ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, ἡ Χάρις Βράδον ἀνέμεινεν.

ΙΕ'

Νέα συνάντησις.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχεν ἀκούσει οὔτε τὸν ἐλαφρὸν τριγμὸν τῆς ἡμιανοιχθείσης καὶ αὖθις κλεισθείσης θύρας, οὔτε τὸν ψίθυρον τῶν φωνῶν ἐν τῷ θερμοστέγῳ.

Ἡ τρομερὰ ἀνάγκη, ἥτις παρουσιάζετο ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸ πνεῦμά της πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ἠγείρετο καὶ ἤδη ἐπιτακτικὴ ἐν αὐτῇ.

Ὤφειλε πρὸς τὴν Χάριτα Βράδον νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἀλήθειαν.

Ὅσῳ περισσότερον ἀνέβαλλε τὴν ὁμολογίαν της, τόσο μᾶλλον ὕβριζε τὴν δυστυχῆ, τῆς ὁποίας εἶχε κλέψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Τὴν δυστυχῆ ἐκείνην... ἥτις δὲν εἶχε φίλους, ἥτις δὲν εἶχεν ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας τῆς ταὐτότητός της, καὶ ἦτο ἀνίσχυρος νὰ ἐπανορθώσῃ μόνη τὴν ἀδικίαν, ἣν ὑφίστατο, μάτην ἐπικαλουμένη δικαιοσύνην.

Μάλιστα, ἡ Μέρση τὸ ἐγνώριζε!...καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπτετο τὸ τρομερὸν τοῦτο καθῆκον, τόσον ὀλιγώτερον συνεκράτει τὸν τρόμον, ὅστις τὴν κατελάμβανε καὶ εἰς μόνην τὴν σκέψιν μιᾶς ὁμολογίας!....

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἐκείνη δὲ ὑπεχώρει ἀδιαλείπτως.

Συνήθης τις φόβος τῇ ἔκλειε λοιπὸν τὸ στόμα;

Ὄχι! διότι ἤρχιζεν αὖθις ν' ἀποκαθίσταται ὅ,τι ἦτο, ὅταν ὁ κόσμος δὲν εἶχε δι' αὐτὴν οὔτε θέσιν νὰ τῇ παραχωρήσῃ, οὔτε τοὐλάχιστον τὴν ἐλπίδα νὰ τῇ ὑποσχεθῇ τοιοῦτόν τι.

Ἐὰν δὲν ἀνεμιμνήσκετο τοῦ παρελθόντος, θὰ συνεῖχε τὸν τρόμον της καὶ θὰ ὑπεῖκεν εἰς τὸ εἱμαρμένον της.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ... δὲν ἠδύνατο!

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο κυρίως οὔτε ὁ φόβος τῆς ὁμολογίας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, οὐδ' ὁ φόβος τῶν συνεπειῶν, αἵτινες ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπακολουθήσωσιν αὐτῇ. Δὲν τῇ ἐπέβαλλε τὴν σιγὴν ὁ φόβος οὗτος.

Καὶ ὅμως, ὁποία φρίκη!... νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Ὁράτιον καὶ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ ὅτι εἶχε δολίως ὑποκλέψει τὴν ἀγάπην των.

Διότι ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἡ μὲν Λαίδη Ζάνετ ἐδείκνυτο τρυφερωτέρα, ὁ δὲ Ὁράτιος ἐρωτικώτερος.

Πῶς ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ πρὸς τὸν Ὁράτιον ὅτι εἶχε ψευσθῆ πρὸς αὐτούς;

— Ὤ! δὲν δύναμαι ... εἶνε τόσον καλοὶ πρὸς ἐμέ ... ὄχι! δὲν δύναμαι.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐνδόμυχος πάλη, ἥτις κατέτρυχεν αὐτὴν ἀπὸ ἑπτὰ ἡμερῶν ... καὶ τὴν φορὰν δὲ ταύτην, ὅπως πάντοτε, τὸ θάρρος τὴν κατέλειπεν.

Ὁ ψίθυρος τῶν φωνῶν εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ θερμοστέγου εἶχε παύσει.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου ἠνεώγη αὖθις μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων.

Ἡ Μέρση, πάντοτε ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, οὐδ' ὑπώπτευε κἂν τί ὄπισθέν της συνέβαινεν.

Αἱ σκέψεις της, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς ἤδη, ἠκολούθουν ἕτερον ροῦν· διηρώτα τὸ μέλλον.

Ὑποθέτουσα τελεσθεῖσαν τὴν ἐξομολόγησίν της, παραδεχομένη ὅτι ἐκείνη, ἧς κατεῖχε τὴν θέσιν, κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸ μέσον ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀπάτην, ὁποῖον κέρδος ἡ Χάρις Βράδον, ἡ γνησία Χάρις, ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ ἐκ τοῦ αἴσχους τῆς Μέρσης Μερρίκ;

Θὰ ἠσθάνετο ἡ Λαίδη Ζάνετ πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆ της νεάνιδα τὴν συμπάθειαν, ἣν τῇ εἶχεν ἐλκύσει ἡ ἄλλη, ἡ διὰ δόλου ὑπεισδύσκασα εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀσφαλῶς κερδήσασα τὴν καρδίαν της;

Προφανῶς ὄχι.

Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν γνησίαν Χάριτα νὰ κατακτήσῃ τόσον τὴν ἀγάπην τῆς Μιλαίδης, ὅσον κατέκτησε ταύτην ἡ ψευδὴς Χάρις.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἠσθάνετο ἡ Μέρση, ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ αὐστηρὰν δικαιοσύνην.... ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι θὰ ἔδιδεν αὕτη καὶ τὴν καρδίαν της εἰς τὴν νεήλυδα. Δὲν θὰ ἐνεπιστεύετο ἀνεπιφυλάκτως ἑαυτὴν δευτέραν φοράν.

Ἡ Χάρις Βράδον θ' ἀνεγνωρίζετο τυπικῶς.... ἀλλὰ μόνον ἁπλῶς θ' ἀνεγνωρίζετο, ποσῶς δὲν θὰ ἠγαπᾶτο.

Ἡ Μέρση εὕρισκε λοιπὸν ἐλπίδα τινὰ εἰς τὸν νέον τοῦτον τρόπον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν γεγονότων;

Ναί!

Ἠσθάνετό τι παρεμφερὲς πρὸς ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ἀναπόφευκτον ἐξιλασμὸν ἄλλως ἢ διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἁμαρτήματος.

Διότι, ἐπὶ τέλους, τί ἀπώλεσεν ἡ Χάρις ἐκ τοῦ κακοῦ ὅπερ τῇ προσεγένετο;

Ἀπώλεσε τὰς ἀμοιβὰς τῆς θέσεως τῆς δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνωστρίας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐὰν λοιπὸν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, ἡ Μέρση εἶχε σχηματίσει οἰκονομίας τινὰς ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ τὰς οἰκονομίας ταύτας εἰς τὴν Χάριτα.

Ἐὰν προετοίμα θέσιν τινά, ἡ παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ προστασία τῆς Μέρσης ἠδύνατο νὰ συμβάλῃ πρὸς εὕρεσιν τῆς θέσεως.

Ἡ Χάρις ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ ζητήσῃ καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπιτύχῃ... ἤρκει νὰ ἤρχετο εἰς συμβιβασμόν.

Αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν ἐνισχυθεῖσαν αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως ἐκ τῶν περὶ τῆς σωτηρίας της νέων τούτων προσδοκιῶν, ἡ Μέρση ἠγέρθη παράφορος καὶ ἀγανακτοῦσα διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου ἀδράνειάν της.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροικῶν τελῶν].

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυάλη. δρ. 3. (3,30)
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1.50 [1,80]
«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1.50[2]
«Ἡ Ὡραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 (70)
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίσση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail ..... Δρ. 1.50 (1,70)
«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3.30]
«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ ..... Δρ. 3 (3,30)
«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1.20]
Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα..... » 4
«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ[illegible]μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ.Σφήκα λ.50 [55]
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. ..... 1,50 (1,60).
«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Σστεφάνου Θ.Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν.Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)
«Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adeème Achard..... Λεπτ. 75[90]
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]
«Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20-
«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]
«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]
«Παλαιαὶ Ἁμαρτίαι» λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπτ. 60 [70]
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 (1,70)
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοὰρ.....Δρ. 1,50 (1,70)
«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη..... Δρ. 7 (8)
«Ζίλ Βλὰ» μυθιστόρημα ..... Δρ. 5 (6)
«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20]

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9*